

4.4.2. Bygninger.

Som nævnt under afsnit 3.3.2.2. vil man tilstræbe, at forbruget af energi til bygningers opvarmning og ventilation reduceres med ca. 18% i perioden 1975-1985, svarende til en reduktion i det samlede energiforbrug på omkring 8%. En reduktion af denne størrelsesorden vil langt fra kunne opnås alene gennem øgede krav til nybyggeriet, hvor årsproduktionen kun udgør ca. 3% af den samlede bygningsmasse. De store besparelsesmuligheder ligger først og fremmest inden for den eksisterende bygningsmasse.

Foranstaltningerne til opnåelse af disse besparelser må ikke blot omfatte en bedre isolering af bygningernes yderflader (ydervægge, vinduer, lofter, underste gulve m.v.) og en forbedring af opvarmnings- og ventilationsanlæggene, men også - og ikke mindst - krav om bedre drifts- og vedligeholdelsesmæssige forhold.

Vurderingerne af de besparelser, der kan opnås gennem forskellige foranstaltninger, har alene for boligmassens område deres udgangspunkt i følgende:

- af landets ca. 1,2 mill. boliger i én- og tofamiliehus synes omkring halvdelen at have utilstrækkeligt isolerede yderflader, utilfredsstillende vinduestyper og dårlige fugetætninger;
- for landets ca. 0,9 mill. boliger i etageejendomme er forholdet stort set det samme, omend det energiforbrugsmæssigt spiller en noget mindre rolle, fordi yderfladearealet pr. m² etageareal er forholdsvis mindre end ved én- og tofamiliehus;
- af landets ca. 700.000 mindre og ca. 10.000 større fyringsanlæg til opvarmningsformål er en væsentlig del af utilfredsstillende konstruktion og i for ringe vedligeholdelsestilstand, hvortil kommer, at mange af dem passes af fyringsteknisk mindre kyndige. Resultatet er en nedsat virkningsgrad med påfølgende større energiforbrug;
- af landets voksende antal ventilationsanlæg (der er ingen sikker opgørelse over antallet og størrelsesfordelingen) skønnes en væsentlig del at